

Є на карті Волочищини подільське село з прекрасною назвою Щаснівка, де бере свій початок Збруч і несе свої води у далечінь.

Саме тут, у благословенному куточку Поділля в родині робітника Івана Степановича та Оксани Йосипівни 16 лютого 1935 року народився син Олексій. Тато працював в МТС і грав у сільському духовому оркестрі.

Батьки О. Довгальюка

Олексій ріс розумним і веселим хлопчиком. З малих літ почав співати, радувати веселим співом своїх батьків.

Але довелося шестирічному Олексію пізнати жахи війни, коли дитяче серце стискалося від болю і переляку. На його очах виросла за селом братська могила, пам'ять закарбувала прощальну сльозу батька, зронену тоді, як вирушав на бій з ворогом, не забудеться той тиждень, коли разом з усіма односельцями зустрічав визволителів.

А звістка про Перемогу застала хлопчика на полі, де водив коня, спускаючи примітивним агрегатом міжряддя кукурудзи.

Після визволення села від фашистських загарбників у 1944 році 9-ім підлітком пішов у перший клас Щаснівської семирічної школи.

Не по роках дорослому Олексію прийшлося піти працювати у перервах між навчанням. У складі дорожньої бригади брав участь у будівництві дороги Базалія-Війтівці.

Не мав часу роздумувати над тим, ким бути в майбутньому, бо самі обставини склалися так, що й незчувся, як опинився на бистрині життя.

*Під час армійської служби
в Красноярську*

Після закінчення школи у 1952 році навчався на курсах трактористів при Базалійському МТС. З 1953 року продовжив навчання у Балинському СПТУ на Дунаєвеччині. У 1954-57 рр. проходив службу в армії, де у 1957 році був учасником ансамблю пісні і танцю Сибірського військового округу, адже над усе був закоханий у пісню. З нею він з юних літ не розлучався ні в радості, ні в біді. Досить сказати, що першу свою відзнаку на аматорській сцені тринадцятирічний соліст Альоша Довгалюк отримав у 1948 році. Тоді він іще не знав, що пісня стане не лише супутницею, а й справою всього життя.

Трудову діяльність в галузі культури Олексій Довгалюк розпочав з грудня 1957 року на посаді завідуючого клубом с.Щаснівка. Працюючи, він постійно підвищував свій професійний рівень. Його неспокійна вдача, наполегливість, безмежна закоханість у мистецтво стали запорукою успіхів, яких досяг. Без усього цього про більш-менш великі здобутки годі було б і думати.

У 1958 році закінчив курси підвищення кваліфікації при ХОБНТ. Він наполегливо оволодівав секретами хорового мистецтва і гри на бандурі під керівництвом Заслуженого артиста України Віктора Івановича Кухти, подільського композитора Миколи Івановича Радзієвського, а згодом успішно закінчив хоровий відділ Тереховлянського культурно-освітнього училища (1971).

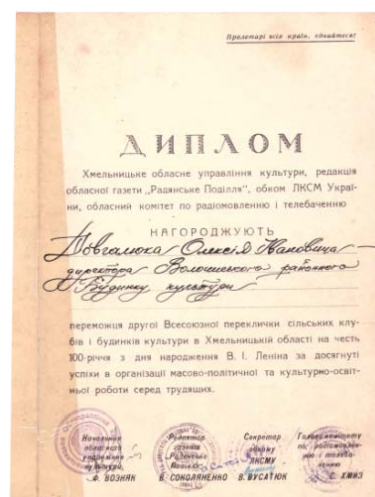
Про Олексія Івановича донині пам'ятають на Дунаєвеччині, де він після закінчення курсів бандуристів працював керівником ансамблю бандуристів в міжколгоспному молодіжному ансамблі пісні і танцю.

*Ансамбль бандуристів
Дунаївці, 1959р.*

Його виступи запали в душу глядачам й тоді, як трудився на посаді директора Міжколгоспної народної філармонії у 1960 році.

А хор кооператорів, який створив О.І. Довгалюк в 1961 році у Волочиській райспоживспілці, був відомий далеко за межами району.

Активною і результативною була робота О. Довгалюка на посадах методиста, а потім директора Волочиського РБК.

З 1971 року Олексій Іванович художній керівник на заводі «Номінал», де створив дует з Ю. Налуцишиним. У 1972 році працював відповідальним секретарем охорони пам'ятників історії та культури у

Волочиському райкомі партії. З 1973 по 2000 рік (до виходу на пенсію) працював на Волочиському машинобудівному заводі, і всі ці роки активно пропагував вокально-

Хор ВМЗ

хоровий жанр.

Досить сказати, що агіткультбригада Волочиського машзаводу під керівництвом Довгалюка стала лауреатом та дипломантом I ступеня огляду художніх колективів профспілок України.

А скільки перемог у різних конкурсах у самого Олексія Івановича, як соліста-вокаліста: медалі дипломи, грамоти! У різні роки,

Конкурс духових оркестрів

на різних рівнях – від районного, обласного, до республіканського та Всесоюзного...

Медаль «За доблестный труд», якої удостоєний ветеран, також свідчення відданості О.І. Довгалюка улюбленій справі.

Хор ветеранів війни і праці

«Збручани». Усі ці колективи носять високе звання «Народний». Є в цьому й заслуга Олексія Івановича Довгалюка, бо в кожному колективі бере участь від часу створення і становлення до сьогодні.

Він постійний учасник і соліст народної аматорської хорової капели «Мелос», народного хору «Подільське намисто», народного хору ветеранів війни та праці, чоловічого вокального ансамблю козацької пісні

Олексій Іванович Довгалюк – учасник Великої Вітчизняної війни, ветеран праці, ветеран культосвітньої ниви, активний учасник ветеранського руху з 2013 року, очолює районну Раду ветеранів. Великим є його

«Сльози матері» у виконанні О. Довгалюка внесок і в розвиток самодіяльного мистецтва. Як сказав його товариш, Заслужений працівник культури України Цезарій Зюлковський: «Треба бути справжнім подвижником, щоб присвятити усе своє життя такій нелегкій і не завжди вдячній справі, як культосвітня робота... Це така нива, де далеко не кожен зможе перекинути скибу і посіяти зерна прекрасного, щоб дали вони дружні сходи і порадували урожаєм. Олексія Івановича Бог нагородив талантом співака, поета, наставника, режисера і організатора, талантом вчити і вчитися... Ні один захід не проходить без участі Олексія Івановича. Його авторська пісня про долю афганців «Сльози матері» схилювала багатьох слухачів. Пісня-спогад про Щаснівку – лірично-патріотичний твір, виспівана автором любов до рідної землі».

Засідання клубу «Пам'ять»

Олексій Іванович впродовж багатьох років є учасником клубу «Пам'ять», що діє при Волочиській ЦРБ, бере активну участь в проведенні заходів в рамках засідання клубу «Надвечір'я»

та літературно-творчого об'єднання «Обрії».

Він – цікава і творча людина, знана і шанована в нашому районі. У нього багато послідовників, як і багато відзнак. Та

О. Довгалик з дружиною Лідою, донькою Оксаною і сином Ігорем

найдорожчі ті, які отримав його онук Роман, котрий впродовж 11 років був учасником народного аматорського ансамблю бального танцю «Перлина». Це, зокрема, перше місце на відкритих Всеукраїнських змаганнях зі спортивного танцю, медалі та дипломи на обласних конкурсах, участь у Міжнародному хореографічному фестивалі. В даний час Роман продовжує підвищувати свою майстерність у Рівненському державному гуманітарно-педагогічному університеті на хореографічному відділі.

Олексій Іванович радіє з того, що його справа, якій присвятив усе життя, знаходить гідне продовження. Значить, усе що зосталось за плечима, не пішло в небуття. На рідній землі залишається помітний слід і став він орієнтиром для тих, кому йти далі.

Література

1. Фоторепортаж// Бурма В. Привиди старих замків (Тернопільщина).– Тернопіль, 2011.– С.248.
2. Роботать на перспективу: 40 лет ВМЗ.– Запорожье, 2011.– С. 359, 360, 366.
3. Сінькова Л. Дитинство, обпалене війною // Зоря.– 2014.– 7 листоп.– С.5.
4. Чепелюк М. Хай пісня життя звеселяє: О.І. Довгалюк – 65 років на сцені // Зоря.– 2012.– 25 трав.– С.5.
5. Чепелюк М. На фестивалі мистецтв «Пісні великої Волині» // Зоря.– 2011.– 26 серп.– С.8.
6. Войтюк Л. Вшанували фронтовиків // Зоря.– 2011.– 13 трав.– С.1.
7. Матусяк В. Волочиські козаки на Запорізькій Січі // Зоря.– 2010.– 10 листоп.– С.3.
8. Нагорянська Н. «Подільське намисто» у Закарпатті // Зоря.– 2009.– 18 серп.– С.3.
9. Василяшко М. Осіння, дещо нетрадиційна, або Що показала остання обласна сільгоспвиставка у Хмельницькому, котра відбулася минулої суботи: фоторепортаж// Подільський кур'єр.– 2006.– 7 верес.– С.1.
10. Небельська В. Засідання клубу «Пам'ять» // Зоря.– 2006.– 19 трав.– С.1.
11. Сабаш В. Чарівна муза в серці не згаса // Зоря.– 2005.– 16 лют.– С.3.
12. Шаля В. «Збручани» і їхній керівник // Зоря.– 2004.– 6 січ.– С.2.
13. Фоторепортаж// Зоря.– 1971.– 7 листоп.– С.4.